

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců Mgr. Ondřeje Mráky a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **P. T. L.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 6. 2014, č. j. 17 A 17/2014 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2014, č. j. CPR-1231-2/ČJ-2014-930310-V238, kterou žalovaná zamítla podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Sokolov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 12. 2013, č. j. KRPK-90419-59/ČJ-2013-190022, a toto rozhodnutí potvrdila. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona uloženo správní vyhoštění.

Doba, po kterou nelze stěžovateli (cizinci) umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 1 roku a počátek doby, po kterou nelze stěžovateli (cizinci) umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy stěžovatel (cizinec) pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Dále byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena stěžovateli doba k vycestování z území České republiky ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž se na stěžovatele podle § 120a zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Krajský soud v napadeném rozsudku mimo jiné dovodil, že proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal stěžovatel dne 5. 12. 2013 jen blanketní odvolání. Stěžovatel byl správním orgánem I. stupně dne 12. 12. 2013 vyzván, aby ve lhůtě 5 dnů odstranil vady odvolání, tato výzva byla zástupci stěžovatele doručena dne 12. 12. 2013, ale ve stanovené lhůtě (ani později) na ni nebylo reagováno. Krajský soud dovodil, že ve výzvě byla srozumitelně a určitě stanovena stěžovateli lhůta k odstranění vad odvolání a nedodržení formy této výzvy (usnesení) se nijak nemohlo dotknout práv stěžovatele, neboť se jednalo o pouhý procesní úkon. Nesprávná forma této výzvy je tedy dle krajského soudu zcela bez vlivu na průběh řízení. Krajský soud dále uvedl, že správní orgán I. stupně po uplynutí lhůty k odstranění vad odvolání předložil spis žalované, o čemž vyrozuměl stěžovatele přípisem ze dne 7. 1. 2014, který byl zástupci stěžovatele doručen dne 8. 1. 2014. Žalovaná o odvolání stěžovatele rozhodla až dne 10. 3. 2014, do této doby mohl stěžovatel své odvolání doplnit, a to tím spíše, že sám v odvolání uvedl, že bude doplněno ve lhůtě 15 dnů, tj. do dne 27. 12. 2013. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalovaná stěžovatele na jeho právech nijak nezkrátila a nedodržení pouhé formy procesního úkonu nemá za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované.

Obsah kasační stížnosti

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů, jež podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., tj. z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel uvedl, že na rozhodnutí správního orgánu I. stupně reagoval jen blanketním odvoláním, tj. odvoláním bez potřebných náležitostí, resp. odvolací argumentace. Stěžovatel namítl, že jím podané odvolání sice neodpovídá požadavkům § 37 odst. 2, resp. § 82 odst. 2 správního řádu a správní orgán I. stupně byl povinen stěžovatele vyzvat k odstranění vad podání podle § 37 odst. 3 správního řádu, ale správní orgán I. stupně tak neučinil výzvou, která by splňovala zákonné podmínky. Podle § 39 odst. 1 správního řádu totiž může správní orgán stanovit lhůtu k provedení procesního úkonu pouze usnesením, v daném případě správní orgán I. stupně tuto procesní formu nedodržel. Stěžovatel proto byl minimálně po procesní stránce zkrácen na svých právech, když zamítnutí jeho odvolání nepředcházelo usnesení o stanovení lhůty k odstranění vad odvolání. V důsledku toho nemohl stěžovatel uvedený akt ani napadat opravným prostředkem. Nejde tedy o „bagatelní protiprávnost“, neboť nelze účastníkovi řízení upírat

pokračování

právo na podání opravného prostředku, byť vůči rozhodnutí procesního charakteru. Závěry krajského soudu o nedůvodnosti této námitky proto správné nejsou, neboť se jedná o porušení práva na spravedlivý proces.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Stěžovatel se kasační stížností podanou ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhal přezkumu rozhodnutí krajského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byl účastníkem (§ 102 s. ř. s.), jeho kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatňoval stěžovatel ve svém podání. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatel podal blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5. 12. 2013, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 10. 12. 2013. Správní orgán I. stupně vyzval stěžovatele výzvou (nemající formu usnesení) ze dne 12. 12. 2013, která byla doručena zástupci stěžovatele dne 12. 12. 2013, k odstranění vady odvolání spočívající v nedostatku jeho odůvodnění ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení této výzvy. Ve stanovené lhůtě, ani později, však stěžovatel na tuto výzvu nijak nereagoval.

Rozhodnou po posouzení věci je jediná sporná otázka, a to, jaká je správním řádem stanovená forma výzvy k odstranění vad odvolání, a zda případný nedostatek zákonem stanovené formy této výzvy je natolik závažnou vadou, která může má za následek nezákonnost rozhodnutí o odvolání.

Podle § 37 odst. 1 správního řádu, podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

Podle § 37 odst. 2 správního řádu z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou

adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.

Podle § 37 odst. 3 správního řádu, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Podle § 39 odst. 1 správního řádu, správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.

Podle § 82 odst. 2 správního řádu, odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.

Podle § 93 odst. 1 správního řádu, jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části.

K uvedené sporné otázce se zdejší soud ztotožňuje s následujícím závěrem: „Vzhledem k tomu, že odvolání je podáním podle § 37 správního řádu a s ohledem na to, že se na základě § 93 odst. 1 správního řádu pro odvolací řízení použijí obdobně ustanovení hlav I. až IV., VI. a VII. druhé části správního řádu, bude se, pokud odvolání nemá některou z náležitostí vyplývajících z § 37 nebo z § 82 odst. 3 správního řádu (správně § 82 odst. 2 správního řádu – pozn. zdejšího soudu), postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu a správní orgán pomůže žadateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve. Odvolací lhůta je účastníkovi řízení pochopitelně zachována již tím, že odvolání podá, byť podané odvolání nesplňuje všechny zákonem stanovené náležitosti. Odvolateli je teoreticky možné stanovit lhůtu k odstranění vad podání usnesením podle § 39 odst. 1 správního řádu, jeví se to však jako dost značný formalismus a rozhodně není chybou, pokud tuto formu správní orgán nezvolí.“ (JUDr. Josef Vedral, Ph.D., SPRÁVNÍ ŘÁD – KOMENTÁŘ, RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, Nakladatelství Polygon, I. vydání, str. 492).

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v projednávané věci správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 37 odst. 3 ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu, jestliže stěžovatele přípisem ze dne 12. 12. 2013 vyzval k odstranění předmětné vady odvolání stěžovatele a stanovil mu k tomu uvedenou lhůtu, neboť ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu je ve vztahu k ustanovení § 39 správního řádu v poměru speciality. Správní orgán I. stupně tedy nepochybil, jestliže stěžovateli nestanovil lhůtu k odstranění vad odvolání usnesením podle § 39 odst. 1 správního řádu a k odstranění vad odvolání vyzval stěžovatele „pouhou“ výzvou. Je tedy třeba jen mírně korigovat závěry krajského soudu, který dospěl k názoru, že správním orgánem I. stupně nebyla dodržena forma výzvy k odstranění vad odvolání, neboť k pochybení správního orgánu I. stupně ani v tomto směru nedošlo.

pokračování

Z obsahu napadeného rozhodnutí se dále podává, že žalovaný za situace, kdy stěžovatel své odvolání nedoplnil a neuvedl žádné odvolací námitky, postupoval v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu a jako odvolací správní orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal ani vady řízení, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy.

Z výše uvedeného je zřejmá nedůvodnost jediné kasační námitky stěžovatele, podle níž byl zkrácen na svých procesních právech za situace, kdy správní orgán I. stupně při odstraňování vad odvolání nevydal usnesení podle § 39 odst. 1 správního řádu, což mělo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované.

Závěr a náklady řízení

Ze shora uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl.

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl dle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch neměl a žalované žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 7. listopadu 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu